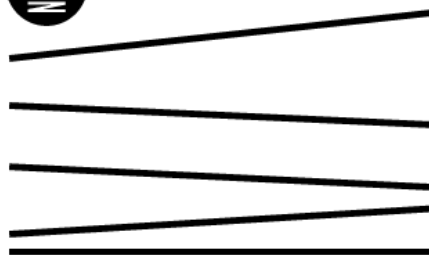

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : S. Trier, [1849]

Fysiske størrelse | Physical extent:

Udgivet af Claudius Rosenhoff.

Himmelbrev fra Olav Rye

14 s.

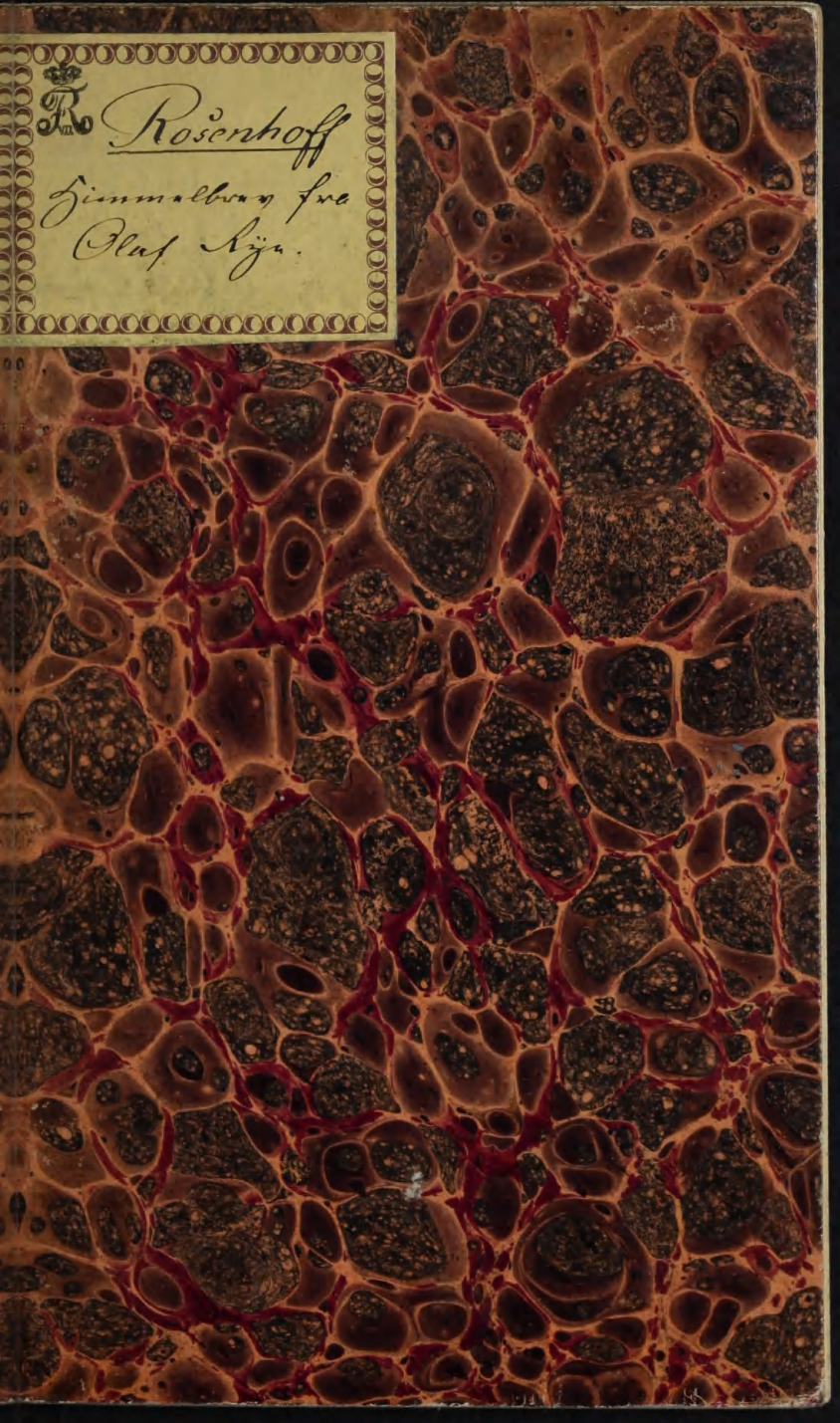
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

 Rosenthoff

*Giennalbrun fra
Olaf Nya.*

54. - 12.

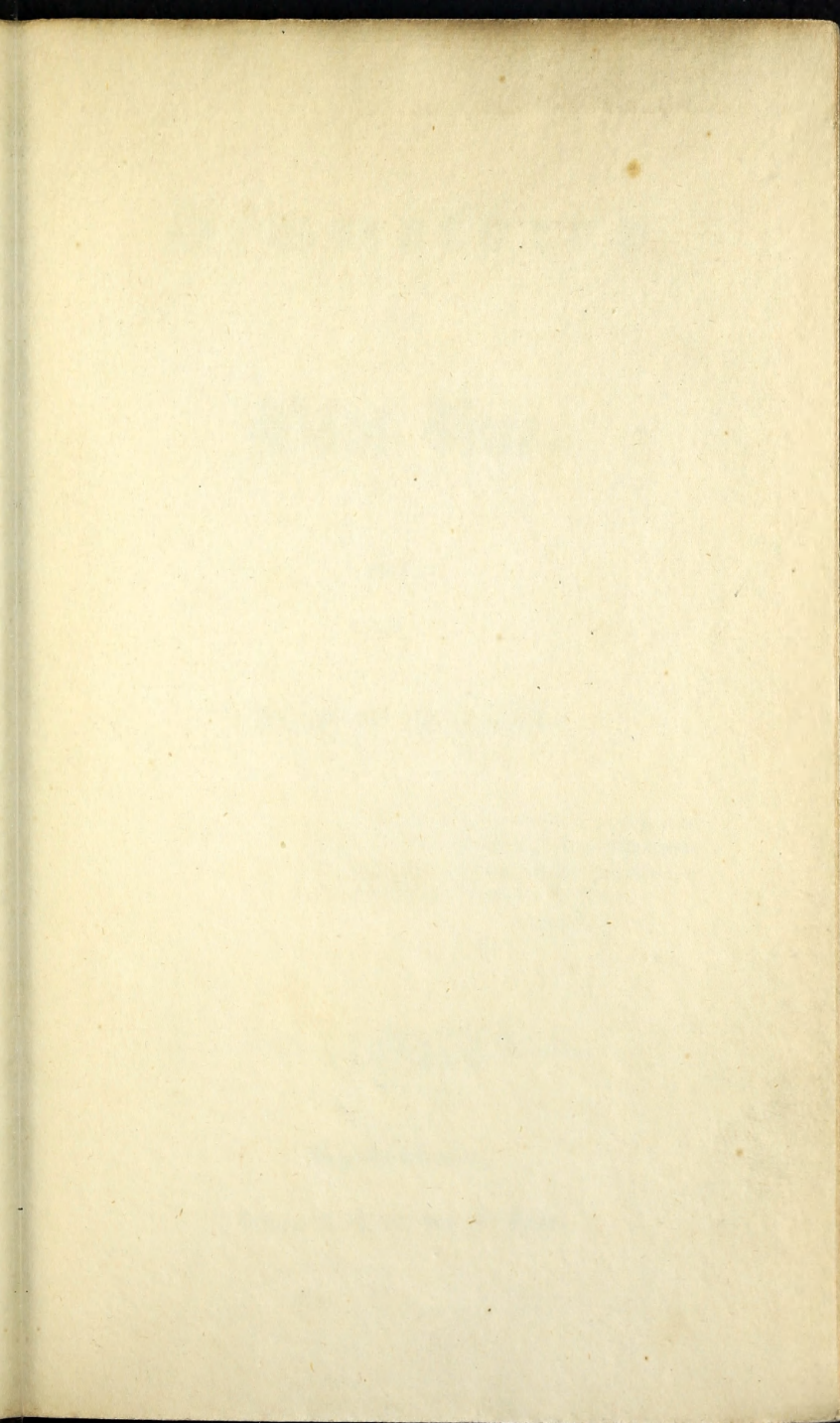
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 54 8°

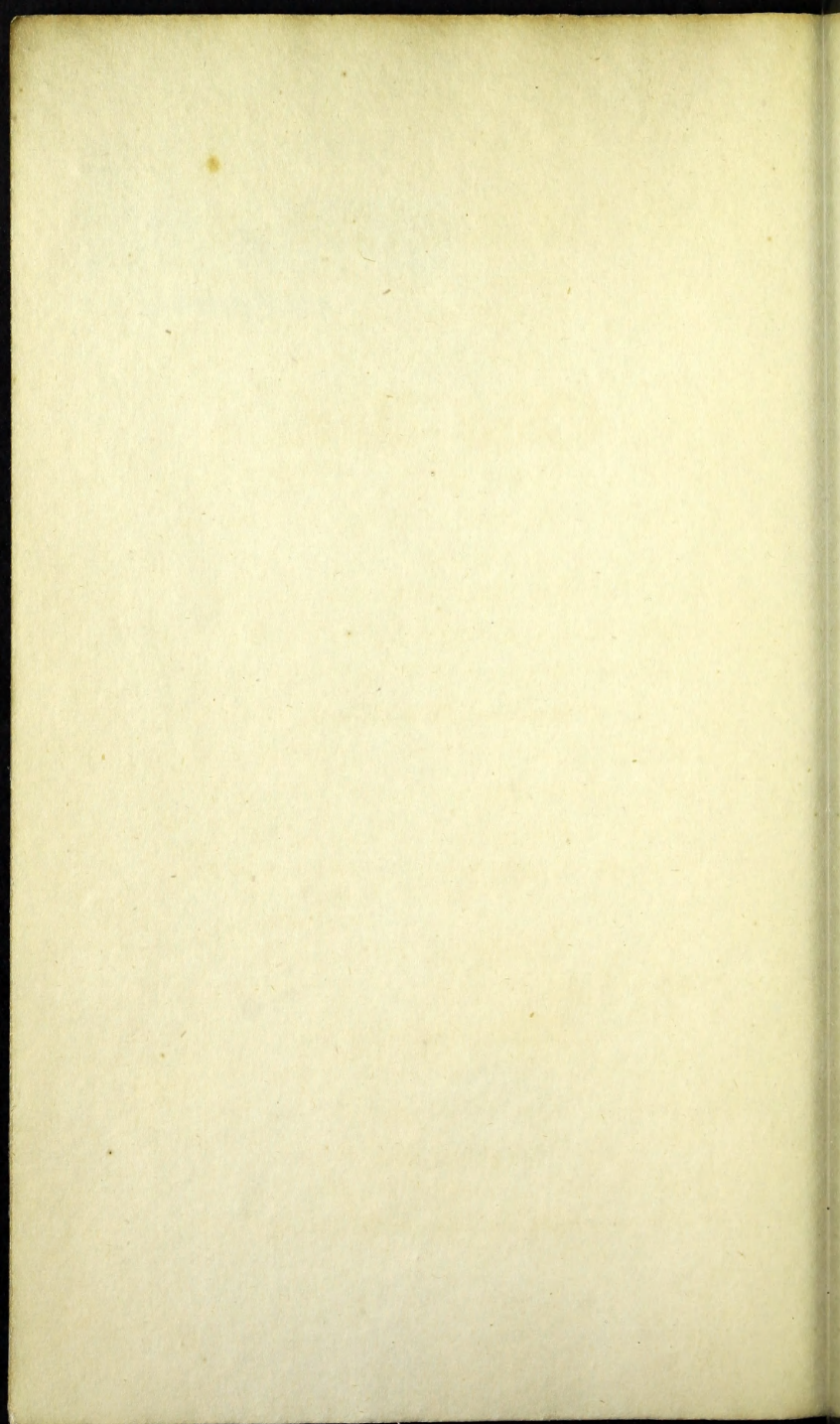

1 1 54 0 8 00308 5

+Rex

H i m m e l b r e v

fra

Olaf Rye.

Udgivet

af

Claudius Rosenhoff.

— "I den høie Himmel, i den dybe Afgrund er, der
Ingen, som vil forraade Menneskene det Tilkommande,
uden Djævelen; thi dermed affjærer han Roden til
al Lyksalighed, Tro, Kjærlighed og Haab."

(Bshokke)

Kjøbenhavn.

Forlagt af og trykt hos **S. Trier.**

„**O** Du, som finder Tiden lang“,
Piinagtig, trist og stille,
Fordi kun Pen i Dannebang,
Gi Sværd, skal Trætten stille, —
Skjøndt Krigsrapporter helst jeg skrev,
I Fredens Hjem et Himmelbrev
Jeg vil idag dog skrive,
Dg Luft mit Hjerter give.

I „Fredens Hjem“, saa var mit Ord;
Men tænk ei, Brevmodtager!
At Kampe findes kun paa Jord. —
Nei, nei, Du Dig bedrager!
Fra Himlen slynges Storme ned,
I Himlen selv, fra Evighed
Til Ewigtid, det stormer,
(Skjøndt under andre Former.)

Sandsynligviis udbryder Du:

„Hvad stikker Generalen!

„Han er en Mand, hvor kan da nu

„Om „Hjertet“ være Taler?

„Nei, Hr. Brevskriver! vær saa god

„Alt huske paa: De Kjød og Blod

„Hernede jo lod blive,

„Kan Luft ei „Hjertet“ give!“ —

Vel sandt! — to Gange blev jeg ført

Alt til de Dødes Have;

Men, Læser, har Du aldrig hørt,

Naar En af vore Brave

Med Saugen man et Been borttog,

Alt det ham dog i Taaen jog,

Skjøndt den har længst affmertet? —

Saa gaaer det mig med Hjertet. — —

Vent ei, at jeg med Propheti

Mit Himmelbrev skal spække;

Jeg kan ei her, saa lidt som I,

Opførte Fremtids Dække,

(Det er desuden Djævelskit);

Kun med et meer uholdet Blik

Man ind i Taaen skuer

Fra Himlens klare Buer.

Omtrent hvad der mig falder ind,
 Lidt Sødt med Bittert blandet,
 Jeg sender ned med gunstig Vind,
 Mens det er tyst i Landet.
 Til Reflexioner har man her
 I Morgenglands og Stjerneeskjær
 Endnu fast bedre Stunder,
 End I dernedenunder.

Først lad mig sige, kort og godt,
 Min Mening om vor Feide:
 En "Tagen-Hensyn" troer jeg blot
 Vi kunne os bebreide;
 Med Bly og Staal vi drog i Kamp —
 Det var jo ærligt! — men lidt Hamp,
 For Krud var blevet lugtet,
 Vist havde bedre frugtet.

Dog, — Skeet er skeet! — Hvad alt er gjort,
 Vorherre selv ei atter,
 Det være Lidet eller Stort,
 Til Ugjort overglatter;
 Af Marsag Virkninger fremgaae,
 Og Følgerne man bære maa —
 Hvi da bestandig puffe
 Paa gamle Syndebukke?

Giftfrø var saaet, og Vist og Svig
 Og Svogerskab gav Værten.
 Og Frugten modnedes til Krig —
 Nu kommer jeg til Terten:
 Da længer ei gjaldt høflig Snak,
 Vi Sværdene fra Læ'ret trak;
 Vor Pligt, Fa'er min! vi gjorde:
 Prygl fik den tydske Horde.

Naa, Herregud! jeg faldt — (man har
 Det "steget" nævnt — jeg takker!) —
 Men vore Brave tiltænkt var
 En Velkomst varm og vakker.
 Der vaied' Flag, blev Blomster strøet,
 (Alt, havde jeg dog ikke døet!)
 Et Ord jeg mig tillader
 Om disse Blomstergader.

Jeg vil ei tale om, hvordan
 En Enkelt Festen spottet';
 At Folkets Bryst opildnes kan,
 Mig inderligen gottet';
 Thi hvo ei stundom er for varm
 Med Mund, med Pen, hvad eller Arm,
 Er altid kold igrunden
 Med Arm, med Pen, med Munden.

Fraregnet nogen "Keitethed",
 Hvormed de smukke Hænder
 I Vinduer viftede og smed
 Hvad Flora Hertha sender, —
 Fraregnet Krands og Frugt paa Slump,
 Ei velsk, ei fransk, lidt nordisk plump,
 Med Glæde jeg erkjendte:
 Det var — hvad vi fortjente.

Og da foruden Ol og Mad
 Selv Helten er i Længden
 Jo "Ingenting", saa blev han glad,
 Især vel over Mængden
 Af Proviant, som deltes ud;
 Fornemmelig den stegte Stud
 Iblandt det meget Gode
 Ham gjorde veltilmode.

Kong Fredrik sad ved Festens Bord
 (Glimt fra den Fjerdes Lider!)
 O Konge! husk Dit Afstedes Ord,
 Husval nu Hver, som lider!
 Vor Seir var kostbar, om end stor;
 Hjem kom til „gamle Fa'er og Mo'er“
 Ei Alle, som forlod dem —
 Vær meer end naadig mod dem!

Hvad nu mig selv betræffer, da
 Er nævnt alt „tvende Gange,,;
 Jeg kom saa hæderligt dertfra,
 Som Nogen kan forlange.
 Begravet hist, begravet her,
 Det er en Luxus for Enhver,
 Og dobbelt for en Kriger —
 Dog, hvad! — det Intet siger.

Men hvad mit Billede angaaer,
 Da reent ud jeg bekjender,
 Hvergang det i Abisen staaer,
 Jeg mig i Kisten vender.
 Det være Løgn, det være sandt,
 At Et min Kones „Bifald“ vandt, —
 Jeg beder Dig dog, Kjære,
 Lad sliq en Madding være! — —

Fra disse Tidens lyse Ting,
 Som Du, o Læser! kjender,
 Jeg gjør, hvad Jorden kalder Spring,
 Og mig mod Skyggen vender.
 Løst nu fra Subordination
 Jeg vil, med gunstigt Pætmission,
 See ind — skjondt uindviet —
 Til Krigsministeriet.

Man tæller (og man har vel Ret)
 Ministren blandt de Lærde;
 I Rigets Raad, hvo glemmer det,
 Trods Schiern han var paafærde.
 Han Sommet just paa Ho'det traf
 Og væbned' Almeenvæbning af;
 Man veed: til Argumentet
 Jerusalem blev hentet.

Men trods den Lærdom, Rhetorik,
 Som pryder vor Minister,
 Mig tykkes dog, hans Politif
 Er lidt à la Philister.
 Maaskee Kong Christians salig Død
 Hos ham har fundet frugtbar Jord:
 „Vi skulle Alle spare“,
 Fremlyser aabenbare.

Uagtet jeg, for min Person,
 Ei stærkt sympathiserer
 Med nogen calmarisk Union,
 Hvor Een for Tre regjerer, —
 Saa dog Ministrens Kniberi
 Mod dem, som stod os trofast vi:
 De svenske, norske Gutter,
 Mig smerter og betutter.

De hød os deres Hjerteblood
 Og prutted' ei paa Balen;
 Vi gav dem Hjempas derimod,
 Ti Daler gnidst pr. Ka'len.
 Høibenet lød endog paa Prent:
 Til Reisen er det No' omtrent,
 Naar de — her rødmer Blækket —
 Naar de ta'er Plads paa — Dækket!

At hiin Captain i Phoenix kneb
 Paa Grund af „Snob“ og Stilling,
 Man, uden Drewsen, godt begreb
 Til Marker og til Skilling;
 Men de to Blaa til gossar blå
 Sparto til Deconomen slaae —
 Mon Hæder, Gavn for Staten,
 At knibe saa Muskatan?

Ministren, paastaas ogsaa, var
 Ei huld Frivilligheden;
 Herom jeg end den Mening har,
 Som jeg har havt derneden:
 Hvo, som frivillig drager Staal
 For Fædreland og Modersmaal,
 Beteer sig ei som Sønnen,
 Hvis han og seer paa — Lønnen. — —

Et Spørgsmaal har jeg kun igjen
 Til Dem, Hr. Krigsminister!
 Skjøndt muligt det ei hører hen
 Til Deres Syndregister:
 De synes reent at have glemt
 Medaillerne, som var bestemt
 For dem i vore Rækker,
 Til hvem ei Korset strækker.

Vel er det kun en Messing-Klat,
 Som "Tapperhed" skal hædre,
 (Jeg troer, hver "tapper Landsoldat"
 Har nok fortjent det bedre); —
 Men Noget er det allsals dog;
 Thi spørger jeg: hvorfor man slog
 En fjorten Tusind næsten
 Og stoppede med Resten?

For her at holde mig til Tal,
 (Da Jorden har ei Andet),
 Jeg ydermeer tilføie skal:
 Metallet var alt blandet
 Til tredive Tusinde omtrent,
 Og færdig Stempler, Præg og Prent,
 Da hed det: „dennefinde
 Med Ladningen hold inde!“

Var det mon atter Sparksomhed?
 Gud fri da Eders Lomme!
 Det Færdige, saavidt jeg veed,
 Paa 8,000 kommer;
 Den større Kæst, med Baand dertil,
 Man fir og færdig have vil,
 Saasnart man blot befaler,
 For knap 2,000 Daler.

Har Landet ei til disse Raad —
 (Saa tarvelig Erstatning) —
 En Steen da kunde fælde Graad
 Fast over dets Forfatning.
 Dets Smør og anden Herlighed,
 Som ellers nok man trumfer med,
 Da maatte, paa min Vre!
 Af Misvært hjemføgt være.

Men dersom det er af Princip
 (Hvad jo sig lader tænke),
 At man med eet har givet Slip
 Paa Hæderstegn at skjænke, —
 Saa finder jeg det Odselhed,
 At bygge op og rive ned,
 For man var paa det Klare
 Med Brug for Masse-Vare.

Nu har jeg udtalt — kun et Ord
 Jeg maa dog end tilføie,
 (Den lave, lille Plet i Nord,
 Selv i det Eviighøie,
 Man nødig sig vil vende fra) —
 Velan! jeg skal om Freden da
 Min Tanke Dig udsige:
 Vi bør ei „Tomme“ vige!

Til „Heelstats“=Ben blev neppe Gen,
 Som ret af Saga lærte,
 At Holsten altid var en Steen
 Paa Danmarks Moderhjerter;
 Men der, hvor Eiderstrømmen gaaer,
 Om Danskl, om Tydsk man høre faaer,
 Der skal vor Grændse være —
 Ei Mindre og ei Mere!

Hvad! Deling? — Hvilken Tømmestof
 Skal „Sønder=Jylland“ dele?
 Faaer først man Smag derpaa, man nok
 Faaer Lysten til det Hele.
„Det skal ei skee!“ har Kongen sagt,
 Og Kongen selv har ikke Magt
 At gjøre usagt Ordet —
 Da er hans Vre jorder.

Frisk Mod da, Venner! Ogsaa Fred
 For dyrt man vist kan kjøbe;
 Gjenfødes maa det brudte Led,
 Om Blod end skal det døbe.
 Kong Fredrik Danmark Frihed gav,
 Nu er det Vren som har Krav;
 Kun hvor de sammen bleve,
 Der er det godt at leve! — — —

„Nu bort med alskens Politif!“
 Til Lysets Færd jeg trænger,
 Ved Jordens dunkle Tant mit Blik
 Kan ikke dvæle længer.
 Farvel da, brave Schleppegrell! —
 Farvel, min o, Farvel! Farvel! —
 Til Kloden styrter sammen
 Gud signe Danmark! — Amen!

